

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Gyvenimo lenktynės

Iš kur atėjome? Kodėl čia esame? Kur išeiname, palikę šį pasaulį? Į šiuos visiems svarbius klausimus jau galime atsakyti.

Mylimi broliai ir seserys, ši rytą norėčiau jums kalbėti apie amžinąsias tiesas – tiesas, kurios praturtins mūsų gyvenimą ir saugiai nulydės namo.

Visur žmonės skuba. Reaktyviniai lėktuvai neša savo brangų krovinį – žmones – per didžiulius žemynus ir beribius vandenynus tam, kad jie galėtų dalyvauti verslo susitikimuose, įvykdyti savo įsipareigojimus, mėgautis atostogomis ar aplankyti šeimą. Visur keliuose – įskaitant greitkelius, autostradas ir automagistrales – važiuoja milijonai automobilių, kuriais, regis, nesibaigiančia tėkme ir dėl daugelio priežasčių važiuoja dar daugiau milijonų žmonių, besirūpinančių savo kasdieniais reikalais.

Ar ši greitą gyvenimo tempą bent kada pertraukia apmąstymų akimirkos – ar bent mintys apie amžinąsias tiesas?

Palyginus su amžinosiomis vertybėmis, dauguma kasdieninio gyvenimo klausimų ir rūpesčių iš tiesų atrodo nereikšmingi. Ką valgysime pietums? Kokia spalva perdažysime svetainę? Ar verta užrašyti Džonį į futbolo treniruotes? Šie ir nesuskaičiuojama daugybė panašių klausimų

tampa nereikšmingi kritinėmis akimirkomis, kai kas nors nutinka mylimiems žmonėms, kai sveikoje šeimoje apsilanko liga, kai gyvenimo žvakė prigesta ir gresia mirtis. Tada mūsų mintys susitelkia, ir mes galime lengvai nuspėti, kas iš tiesų svarbu, o kas nereikšminga.

Neseniai kalbėjau su moterimi, kuri jau virš dvejų metų kovoja su gyvybei pavojinga liga. Ji papasakojo, kad, prieš susirgdama, savo dienas leido tokiems užsiėmimams, kaip savo namų valymas iki tobulumo ir jų apstatymas nuostabiais baldais. Ji lankydavosi pas savo kirpėją du kartus per savaitę ir kas mėnesį leisdavo pinigų ir laiką, kad papildytų savo garderobą. Savo vaikaitis ji kviesdavosi į svečius retai, nes visuomet nerimavo, kad jų mažos ir nerūpestingos rankutės gali sudaužyti ar kitaip sugadinti tai, ką ji laikė savo brangiu turtu.

Tada ji sužinojo stulbinančią žinią, kad jos mirtingasis gyvenimas yra pavojuje ir kad galbūt jai gyventi beliko visai neilgai. Ji sakė, kad vos išgirdusi gydytojo diagnozę, tučtuojau suprato, kad visą likusį laiką norėtų praleisti su savo šeima, draugais ir su

Evangelija savo gyvenimo centre, nes jie yra tai, kas jai brangiausia.

Toks aiškumo metas vienu ar kitu laiku ateina visiems mums, nors gal ne visada tokiomis dramatiškomis aplinkybėmis. Aiškiai pamatome, kas iš tiesų mūsų gyvenime svarbu ir kaip turėtume gyventi.

Gelbėtojas sakė:

„Nesikraukite lobių žemėje, kur kandys ir rūdys ėda, kur vagys įsilaužia ir vagia.

Verčiau kraukitės lobį danguje, kur nei kandys, nei rūdys neėda, kur vagys neįsilaužia ir nevagia, nes kur tavo lobis, ten ir tavo širdis.“¹

Giliausių apmąstymų ar didžiausių rūpesčių laikais žmogaus siela krypta į dangų, ieškodama dieviškojo atsakymo į didžiuosius gyvenimo klausimus: *Iš kur atėjome? Kodėl čia esame? Kur išeiname, palikę šį pasaulį?*

Atsakymų į šiuos klausimus nerastite atsivertę mokslo knygas ar naršydami internete. Šie klausimai išeina už mirtingumo ribų. Jie siekia amžinybę.

Iš kur atėjome? Šis klausimas neišvengiamai kyla, tegul ir garsiai neištartas, kiekvienam žmogui.

Apaštalas Paulius atėniečiams ant Marso kalvos sakė, kad esame „dieviškos giminės“. ² Kadangi žinome, kad mūsų fiziniai kūnai kilę iš mūsų mirtingų tėvų, turime iširti šio Pauliaus teiginio reikšmę. Viešpats paskelbė, kad „dvasia ir kūnas yra žmogaus siela“. ³ Vadinasi dvasia yra kilusi iš Dievo. Laiško Hebrajams autorius vadina Jį „dvasių Tėvu“. ⁴ Visų žmonių dvasios tiesiogine prasme yra Jam „užgimę sūnūs ir dukros“. ⁵

Pastebime, kad įkvėpti poetai mūsų apmąstymui apie tai parašė

jaudinančius dalykus ir įamžino didingas mintis. Viljamas Vordsvortas teisingai rašė:

*Mūsų gimimas tėra miegas ir užmiršimas; Siela, kuri ateina su mumis, yra mūsų gyvenimo žvaigždė. Ji gyveno kažkur kitur Ir ateina iš labai toli. Nepamiršusi visiškai visko Ir nevisiškai nuoga. Mes ateinam apgaubti šlovės debesų Iš Dievo, kuris yra mūsų namai, Dangus supa mus kūdikystėje!*⁶

Tėvai apmąsto pareigą mokyti, įkvėpti, patarti, vesti ir rodyti pavyzdį. O kol tėvai mąsto, vaikai – ypač paaugliai – užduoda persmelkiantį klausimą: „Kodėl čia esame?“ Dažniausiai tas klausimas užduodamas tyliai kreipiantis į savo sielą ir išreiškiamas taip: „Kodėl aš esu čia?“

Kokie dėkingi turime būti, kad išmintingasis Kūrėjas suformavo žemę ir apgyvendino mus joje, užmaršties šydu uždengęs mūsų ankstesnįjį gyvenimą, kad galėtume būti išbandyti, tuo suteikdamas mums galimybę parodyti, ko esame verti, kad pasiroštume visam tam, ką Dievas yra mums paruošęs.

Aišku, vienas svarbiausių mūsų egzistavimo žemėje tikslų yra gauti kūną iš mėsos ir kaulų. Taip pat mums duota valios laisvės dovana. Tūkstančiais būdų mums suteikta privilegija rinktis patiems. Čia mes mokomės iš griežčiausio mokytojo – asmeninės patirties. Pamatome skirtumą tarp gera ir bloga. Išmokstame skirti, kas kartu, o kas saldu. Sužinome, kad su mūsų veiksmais susijusios pasekmės.

Paklusdami Dievo įsakymams galime pasirodyti esą verti tų „namų“, apie kuriuos kalbėjo Jėzus, skelbdamas: „Mano Tėvo namuose daug buveinių. [...] Einu jums vietos paruošti... kad jūs būtumėte ten, kur ir aš.“⁷

Nors į mirtingąjį gyvenimą ateiname „apgaubti šlovės debesų“, gyvenimas nesustabdomai juda į priekį.

Po vaikystės ateina jaunystė, ir taip pat nepastebimai ateina branda. Iš patirties išmokstame, kad, keliaudami savo gyvenimo keliu, turime siekti dangiškos pagalbos.

Dievas, mūsų Tėvas, ir Jėzus Kristus, mūsų Viešpats, nužymėjo kelią į tobulumą. Jie moja mums, kviesdami sekti amžinosiomis vertybėmis ir tapti tobulais, kaip Jie yra tobuli.⁸

Apaštalas Paulius palygino gyvenimą su lenktynėmis. Hebrajus jis ragino: „Nusimeskime... lengvai mus apraizgančią nuodėmę ir ištvėringai bėkime mums paskirtose lenktynėse.“⁹

Būdami uolūs nepažiūrėkime pro pirštus į šį išmintingą patarimą iš Mokytojo knygos: „Lenktynes laimi ne greitieji, karus – ne drąsieji.“¹⁰ Iš tiesų apdovanojimą laimi tas, kuris ištvėria iki galo.

Kai mąstau apie gyvenimo lenktynes, prisimenu kitokias lenktynes iš savo vaikystės. Mes su draugais kišeniniais peiliukais iš minkštos gluosnio medienos išsidroždavome mažučius žaislinius laivelius. Pritvirtinę trikampę medvilninę skiautę kaip burę, kiekvienas leisdavome savo grubiai išdrožtą laivelį į lenktynes santykinai neramiais Provo upės Jutoje vandeniomis. Bėgdavome pakrante ir stebėdavome tuos mažyčius laivelius, kurie tai smarkiausiai šokinėdavo, nešami sraunios srovės, tai plaukdavo ramiai, patekę į gilesnį vandenį.

Vienų tokių lenktynių metu pastebėjome, kad vienas laivelis aplenkė kitus ir artėja prie finišo. Staiga srovė nunešė jį pernelyg arti didelio sūkurio, laivelis pasviro ant šono ir apvirto. Jis vis sukosi tame sūkuryje, negalėdamas grįžti į pagrindinę srovę. Pagaliau jis nevykusiai sustojo tarp plūduriuojančių šiukšlių ir nuolaužų, tvirtai įstrigęs tarp kibių žalių maurų.

Tuose vaikystės laiveliuose nebuvo nei kilio, palaikančio stabilumą, nei vairo, neleidžiančio nukrypti nuo kurso, nebuvo juose ir jokio energijos šaltinio. Tad neišvengiamai jų paskirtis buvo plaukti lengviausiu keliu – pasroviui.

Skirtingai nuo tų žaislinių laivelių, mes aprūpinti dieviškomis savybėmis, padedančiomis mums kelionėje. Į mirtingąjį gyvenimą ateiname ne šiaip sau plūduriuoti judrioje gyvenimo tėkmėje, bet esame pajėgūs mąstyti, svarstyti ir pasiekti.

Mūsų Dangiškasis Tėvas neišleido mūsų į amžinąją kelionę, nesuteikęs priemonių, kuriomis galėtume būti Jo vadovaujami ir kurios užtikrintų mūsų saugų sugrįžimą. Aš kalbu apie maldą. Taip pat kalbu apie to tylaus, ramaus balso šnabždesius; taip pat nepamirštu ir šventraščių, kuriuose užrašyti Viešpaties ir pranašų žodžiai, duoti mums, kad padėtų sėkmingai pasiekti finišą.

Tam tikru mirtingosios misijos laikotarpiu mūsų žingsniai tampa netvirtai, nublanksta šypsena ir pajuntame ligos skausmą – būtent vasaros pabaigą, rudens artėjimą, žiemos žvarbą ir tai, ką vadiname mirtimi.

Kiekvienas mąstantis žmogus yra uždavęs sau klausimą, kurį geriausiai išreiškė senovės Jobas: „Kai žmogus numiršta, ar bus jis vėl gyvas?“¹¹ Kaip besistengtume išmesti šį klausimą iš galvos, jis visada grįžta. Mirtis aplanko visus žmones. Ji ateina pas senolius, kūprinančius netvirtomis kojomis. Jos kvietimą išgirsta ir vos įpusėjusieji gyvenimo kelionę. O kartais ji nutildo ir vaikučių juoką.

Bet ar yra gyvenimas po mirties? Ar mirtis yra viso ko pabaiga? Robertas Blačfordas knygoje *Dievas ir mano artimas* smarkiai kritikavo tokias pripažintas krikščioniškas vertybes, kaip Dievas, Kristus, malda ir ypač nemirtingumas. Jis drąsiai pareiškė, kad mirtis užbaigia mūsų egzistavimą ir kad niekas negali įrodyti priešingai. Tada įvyko stebinantys dalykai. Jo skepticizmo siena staiga sugriuvo į dulkes. Jis liko pažeidžiamas ir nesaugus. Lėtai jis vėl ėmė judėti tikėjimo link, tikėjimo, kurį jis buvo išjuokęs ir palikęs. Kas privertė jį taip kardinaliai pakeisti savo pažiūras? Mirė jo žmona. Sudužusia širdimi jis įėjo į kambarį, kuriame gulėjo visa tai, kas iš jos buvo likę mirtinga. Jis dar kartą

pažvelgė į veidą, kurį taip mylėjo. Išėjęs jis draugui pasakė: „Tai ji, ir visgi tai ne ji. Viskas pasikeitė. Nebėra to, kas ten buvo anksčiau. Ji nebe tokia, kokia buvo. Ko dar gali ten nebūti, jei ne sielos?“

Vėliau jis rašė: „Mirtis yra ne tai, ką kai kurie žmonės įsivaizduoja. Tai tas pats, kaip tiesiog įeiti į kitą kambarį. Tame kitame kambaryje rasime... mylimus moteris, vyrus ir meilūs vaikučius, kuriuos mylėjome ir praradome.“¹²

Mano broliai ir seserys, žinome, kad mirtis – ne pabaiga. Per amžius šios tiesos mokė tikrieji pranašai. Taip pat tai galime perskaityti mūsų Šventraščiuose. Mormono Knygoje skaitome konkrečius ir paguodžiančius žodžius:

„Dabar, dėl sielos būsenos tarp mirties ir prisikėlimo, – štai, angelas apreiškė man, kad visų žmonių dvasios, kai tik jos iškeliauja iš šio mirtingo kūno, taip, visų žmonių dvasios, ar jos geros, ar piktos, paimamos namo pas tą Dievą, kuris davė joms gyvybę.

Ir tada bus taip, jog teisiųjų dvasios bus priimtos į laimės būseną, vadinamą rojumi, poilsio būseną, ramybės būseną, kur jos ilsės nuo visų savo vargų

ir nuo visų rūpesčių ir sielvartų.“¹³

Po nukryžiuojimo Gelbėtojo kūnui pragulėjęs kape tris dienas, į jį vėl įėjo dvasia. Kapo akmuo buvo nuristas, ir prisikėlęs Išpirkėjas išėjo laukan su nemirtingu kūnu iš mėsos ir kaulų.

Į Jobo klausimą „Kai žmogus numiršta, ar bus jis vėl gyvas?“ buvo atsakyta, kai Marija su kitomis moterimis prisiartinio prie kapo ir pamatė du vyrus spindinčiais drabužiais, kurie joms pasakė: „Kam ieškote gyvojo tarp mirusiųjų? Nėra jo čia, jis prisikėlė!“¹⁴

Dėl Jėzaus pergalės prieš kapą, visi būsime prikelti. Tai sielos išpirkimas. Paulius rašė: „Yra dangaus kūnai ir žemės kūnai, bet vienoks dangaus kūnų spindesys, kitoks žemės kūnų.“¹⁵

Mes siekiame dangiškosios, celesialinės, šlovės. Trokštame gyventi Dievo akivaizdoje. Norime būti amžinosios šeimos nariai. Tokios palaimos užsitarnaujamos visą gyvenimą stengiantis, siekiant, atgailaujant ir galiausiai pasiekiant sėkmę.

Iš kur atėjome? Kodėl čia esame?

Kur išiname, palikę šį pasaulį? Į

šiuos visiems svarbius klausimus jau galime atsakyti. Iš pačių sielos gelmių ir su visu nuolankumu liudiju, jog tai, apie ką kalbu, yra tiesa.

Mūsų Dangiškasis Tėvas džiaugiasi

tais, kurie laikosi Jo įsakymų. Jis nerimauja dėl pasimetusio vaiko, vangaus paauglio, neklusnaus jaunuolio ir savo pareigų neatliekančio gimdytojo. Mokytojas švelniai kalba tokiems, o iš tikrųjų visiems žmonėms: „Sugrįžkite. Ateikite. Įeikite. Grįžkite namo. Ateikite pas mane.“

Po savaitės švęsime Velykas. Mąstysime apie Gelbėtojo gyvenimą, Jo mirtį ir Jo prisikėlimą. Kaip Jo ypatingas liudytojas, aš jums liudiju, kad Jis gyvas ir laukia mūsų pergalingo sugrįžimo. Kad taip ir sugrįžtume, nuolankiai meldžiu šventu Jo, būtent Jėzaus Kristaus, mūsų Gelbėtojo ir Išpirkėjo, vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Mato 6:19–21.
2. Apaštalų darbų 17:29.
3. Doktrinos ir Sandorų 88:15.
4. Hebrajams 12:9.
5. Doktrinos ir Sandorų 76:24.
6. William Wordsworth, *Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood*, (1884), p. 23–24.
7. Jono 14:2–3.
8. Žr. Mato 5:48; 3 Nefio 12:48.
9. Hebrajams 12:1 (TŽB).
10. Mokytojo 9:11.
11. Jobo 14:14.
12. Žr. Robert Blatchford, *More Things in Heaven and Earth: Adventures in Quest of a Soul* (1925), p. 11.
13. Almos 40:11–12.
14. Luko 24:5–6.
15. 1 Korintiečiams 15:40.

Mokymai mūsų laikams

Melchizedeko kunigijos ir Paramos bendrijos pamokos kiekvieną ketvirtą mėnesio sekmadienį bus skirtos „Mokymams mūsų laikams“. Kiekvieną pamoką galite paruošti iš vienos ar kelių paskutinės visuotinės konferencijos kalbų (žr. žemiau pateiktą lentelę). Kurias kalbas reikėtų panaudoti, gali parinkti kuolo ir apygardos prezidentai arba jie gali šią atsakomybę pavesti vyskupams ir skyrių prezidentams. Vadovai pabrėžia, jog labai svarbu, kad Melchizedeko kunigijos broliai ir Paramos bendrijos seserys tą patį sekmadienį studijuotų tas pačias kalbas.

Ketvirtųjų mėnesio sekmadienių pamokų dalyvius skatiname studijuoti ir atsinešti į pamokas žurnalą, kuriame yra paskutinės visuotinės konferencijos medžiaga.

Patarimai, kaip pasiruošti mokytis iš šių kalbų

Melskitės, kad jums studijuojant ir mokant pagal šias kalbas, su

jumis būtų Šventoji Dvasia. Jums gali kilti pagunda paruošti pamoką pagal kitą medžiagą, bet patvirtinta mokymo medžiaga yra konferencijos kalbos. Jūsų užduotis yra padėti kitiems mokytis ir gyventi pagal Evangeliją, kaip to buvo mokoma paskutinėje visuotinėje Bažnyčios konferencijoje.

Peržvelkite tas kalbas, ieškodami tų principų ir doktrinų, kurie atitinka klasės narių poreikius. Taip pat šiose kalbose ieškokite pasakojimų, Raštų ištraukų ir teiginių, kurie padėtų jums mokytis šių tiesų.

Susidarykite panelį, kaip mokykite tų principų ir doktrinų. Į savo panelį įtraukite klausimus, kurie klasės nariams padėtų:

- Kalboje ieškoti principų ir doktrinos.
- Apmąstyti jų reikšmę.
- Dalintis nuomonėmis, idėjomis, išgyvenimais ir liudijimais.
- Pritaikyti tuos principus ir doktriną gyvenime.

MĖNESIAI, PER KURIUOS DĖSTOMOS PAMOKOS	KETVIRTO SEKMADIENIO PAMOKŲ MOKOMOJI MEDŽIAGA
2012 m. balandis – 2012 m. spalio	2012 m. balandžio visuotinės konferencijos kalbos*
2012 m. spalio – 2013 m. balandis	2012 m. spalio visuotinės konferencijos kalbos*

** Balandžio ir spalio ketvirto sekmadienio pamokoms kalbos gali būti parinktos iš ankstesnės arba iš kė tik įvykusios konferencijos. Šias kalbas (daugeliu kalbų) galite rasti adresu conference.lds.org.*

Prezidentas Henris B. Airingas

Pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Gyvenimo kalnai

Jei turėsime tikėjimą Jėzumi Kristumi, tai sunkiausi, o taip pat ir lengviausi gyvenimo laikai gali tapti tikru palaimimu.

Kartą girdėjau, kaip Prezidentas Spenseris V. Kimbolas vienoje konferencijos sesijoje paprašė Dievo duoti jam gyvenimo kalną. Jis sakė: „Mūsų laukia dideli iššūkiai, reikės pasiekti milžiniškus tikslus. Mane džiugina ši jaudinanti perspektyva, ir norisi Viešpačiui nuolankiai ištarti: „Duokš man šį kalną“, duokš man šiuos išbandymus.“¹

Man net širdis suspurdėjo, nes žinojau, kad jis buvo ištveręs keletą išbandymų ir bėdų. Pradėjau trokšti būti panašesnis į jį, uolus Dievo tarnas. Taigi, vieną vakarą meldžiau išbandyti mano drąsą. Tai aiškiai prisimenu. Kai vakare atsiklaupiau savo miegamajame, širdis vos galėjo sulaikyti užplūdusį tikėjimą.

Po dienos ar dviejų į mano maldą buvo atsakyta. Mano gyvenimą netikėtai ištiko sunkus ir nuolankumo teikiantis išbandymas. Pasimokiau dviejų dalykų. Pirmas dalykas – turėjau aiškų įrodymą, kad Dievas išklaušė mano tikėjimo maldą ir į ją atsakė. Tačiau antrą dalyką bandau suprasti iki šiol: kodėl tą vakarą taip užtikrinai pajutau, jog per vargą

galėsiu gauti visus vargus pranokstantį palaiminimą.

Tas seniai man smogęs išbandymas dabar atrodo toks menkas, lyginant su tais, kurie mane ir mano mylimuosius ištiko vėliau. Nemažai jūsų šiuo metu esate bandomi fiziškai, protiškai ir emociškai, jums norisi net sušukti, kaip tai padarė vienas mano gerai pažįstamas nepaprastas ir ištikimas Dievo tarnas. Jo slaugė išgirdo tokius nuo jo skausmo lovos atsklidusius žodžius: „Visą gyvenimą stengiausi būti geras, kodėl man dabar taip nutiko?“

Jūs žinote, kaip į tokį klausimą kalėjimo kameroje esančiam Pranašui Džozefui Smitui atsakė Viešpats:

„Ir jei būsi įmestas į duobę ar į žmogžudžių rankas, ir tau bus paskelbtas mirties nuosprendis; jei būsi įmestas į gelmę; jei sukilusios bangos susitelks prieš tave; jei siautulingi vėjai atsigręš prieš tave; jei dangūs sutelks juodumą ir visos stichijos susijungs pastoti kelią; ir galiausiai, jei patys pragaro nasrai plačiai išsižios tavęs praryti, žinok, mano sūnau, kad visa tai suteiks tau patirties ir išeis tau į gera.

Žmogaus Sūnus nusileido žemiau viso to. Argi tu didesnis už jį?

Todėl laikykis savo kelio, ir kuni-gystė liks su tavimi; nes ribos jiems yra nustatytos, jie negali peržengti. Tavo dienos yra žinomos, ir tavo metų nebus atskaičiuota mažiau; todėl nebijok to, ką gali padaryti žmogus, nes Dievas bus su tavimi per amžių amžius.“²

Man atrodo, kad nėra geresnio atsakymo į klausimą, kodėl ateina išbandymai ir kaip juos išverti, nei paties Viešpaties žodžiai; juk Jis dėl mūsų perėjo tokius siaubingus išbandymus, kurių negalime net įsivaizduoti.

Jūs prisimenate Jo žodžius, kai Jis mokė, jog dėl tikėjimo Juo turime atgailauti:

„Todėl aš tau įsakau atgailauti – atgailauti, kad neištikčiau tavęs savo burnos lazda ir savo rūstybe, ir savo pykčiu ir kad tau netektų skaudžiai kentėti – kaip skaudžiai, tu nežinai, kaip baisiai, tu nežinai, taip, kaip sunkiai pakeliamai, tu nežinai.

Nes štai, aš, Dievas, iškentėjau tai už visus, idant jie nekenėtų, jeigu atgailaus.

Bet jeigu jie neatgailautų, jie turėtų kentėti taip, kaip aš –

kentėjimą, dėl kurio net aš, pats Dievas, didžiausias iš visų, drebėjau iš skausmo ir kraujavau iš kiekvienos poros, ir kentėjau tiek kūnu, tiek ir dvasia – ir aš norėjau negerti tos karčios taurės ir atsitraukti –

tačiau, Tėvui tebus šlovė, aš išgėriau ir užbaigiau savo paruošimus žmonių vaikams.“³

Jūs ir aš žinome, kad virš išbandymų iškilti galime tik tikėdami, kad yra „Gileado balzamas“⁴ ir kad Viešpats yra pažadėjęs mūsų nepalikti.⁵ Būtent to mokė Prezidentas Tomas S. Monsonas, norėdamas padėti mums ir

tiems, kuriems tarnaujame, rodos, tokiuose vienišuose ir bauginančiuose išbandymuose.⁶

Prezidentas Monsonas taip pat išmintingai mokė, kad tikėjimo tų pažadų realumu pamatui kloti prireiks laiko. Turbūt jūs, kaip ir aš, jau matėte tokio pagrindo reikalingumą, kai buvote šalia lovos žmogaus, kuris buvo pasirošęs liautis kovojęs, kad išvertų iki galo. Jei mūsų širdyje nebus paklotas tikėjimo pamatas, tai ištvėrimo galia sunyks.

Šiandien noriu paaiškinti tai, ką žinau apie tokio nepajudinamo pamato klojimą. Su visu nuolankumu tai darysiu dėl dviejų priežasčių. Pirmiausia todėl, kad mano žodžiai gali atimti drąsą kai kuriems, išgyvenantiems didelius išbandymus ir jaučiantiems, kad jų tikėjimo pamatai griūna. O antra priežastis yra ta, kad žinau, jog prieš gyvenimo pabaigą mane ištikis dar didesni išbandymai. Todėl mano jums siūlomą receptą dar turiu patikrinti savo paties gyvenime, ištvėrdamas iki galo.

Jaunystėje dirbau samdomu statybininku – naujiems namams klojau pamatus ir pagrindą. Karštomis vasaros dienomis būdavo sunku klojinius į žemę sustatyti taip, kad galėtume pradėti į pamatus lieti betoną. Nebuvo jokių mašinų. Naudojomės tik kirtikliais ir kastuvais. Tais laikais tvirtų pamatų pastatams klojimas buvo sunkus darbas.

Toks darbas taip pat reikalavo kantrybės. Išlieję pamatus, turėdavome laukti, kol šie sukietės. Kad ir kaip norėdavosi tęsti darbus, turėdavome laukti, kol nuo išlietų pagrindų galėsime nuimti klojinius.

Naujam statybininkui ne mažiau įspūdingas atrodė iš pažiūros nuobodus ir daug laiko užimantis darbas – į klojinius atidžiai suleisti armatūros strypus, kad užbaigtas pagrindas būtų tvirtas.

Panašiai turi būti atidžiai ruošiamas ir mūsų tikėjimo pagrindas, kad galėtume atsilaikyti prieš į visų mūsų gyvenimus užsukiančias vėtras. Tvirtas pagrindas tikėjimo pamatams

kloti yra asmeninis dorumas.

Kai pasirinkimo akivaizdoje nuolatos renkamės teisiai, tai sukuriame tvirtą pagrindą. Tai gali prasidėti nuo vaikystės, nes kiekviena siela gimsta su nemokama Kristaus Dvasios dovana. Per tą Dvasią galime žinoti, ar prieš Dievą pasielgėme gerai, ar Jo akivaizdoje pasielgėme netinkamai.

Tokie pasirinkimai, dažniausiai šimtai jų, ruošia tvirtą pagrindą, ant kurio statome savo tikėjimo rūmus. Metalinį mūsų tikėjimo karkasą, ant kurio liejama tikėjimo masė, sudaro Jėzaus Kristaus Evangelija kartu su visomis jos sandoromis, apeigomis ir principais.

Kad išlietas tikėjimas būtų patvarus, būtina teisingai apskaičiuoti skiedinio kietėjimo laiką. Štai kodėl tąkart jaunystėje pasielgiau neišmintingai, per anksti užsiprašydamas sunkesnių gyvenimo kalnų ir didesnių išmėginimų.

Skiedinys kietėja ne nuo laiko, bet jam kietėti laikas taip pat reikalingas. Taip pat yra ir su senėjimu. Būtent atkaklus, nuoširdus ir visa siela tarnavimas Dievui bei kitiems liudijimą apie tiesą paverčia nepalaužiama dvasine stiprybe.

O dabar norėčiau padrąsinti tuos, kuriuos yra užklupę sunkūs išbandymai, kurie jaučia, jog jų tikėjimas dėl vargų lavinos pradeda blėsti. Tie patys vargai jūsų tikėjimą gali sustiprinti ir galiausiai padaryti nepajudinamą. Mormono Knygoje minimas Mormono sūnus Moronis mums paaiškino, kaip gauti tokį palaiminimą. Jis moko paprastos ir mielos tiesos, kad, net veikdami pagal mažytį tikėjimą, leidžiame Dievui jį auginti:

„Ir dabar, aš, Moronis, norėčiau šiek tiek apie tai pakalbėti; norėčiau parodyti pasauliui, kad tikėjimas yra tai, ko viliamės, o ne matome; todėl nesiginčykite dėl to, kad nematote, kadangi liudijimo negausite tol, kol jūsų tikėjimas nebus išbandytas.

Nes būtent tikėjimu Kristus parodė save mūsų tėvams, po to, kai prisikėlė iš mirusiųjų; bet kol jie jo neįtikėjo,

jis savęs jiems neparodė; taigi būtinai reikėjo, kad kai kurie tikėtų jį, nes jis neparodė savęs pasauliui.

Bet dėl šitų žmonių tikėjimo jis parodė save pasauliui ir pašlovino Tėvo vardą, ir paruošė kelią, kad per tai kiti būtų dangiškosios dovanos dalininkai, kad galėtų viltis to, ko nematė.

Todėl jūs taip pat galite viltis ir būti tos dovanos dalininkai, jeigu tik tikėsite.“⁷

Pati brangiausia tikėjimo dalelė, kurią turėtumėte saugoti ir kaip įmanydami išnaudoti, yra tikėjimas Viešpačiu Jėzumi Kristumi. Moronis taip mokė apie tokio tikėjimo galią: „Ir niekas niekada nepadare stebuklų, kol nepanaudojo savo tikėjimo; taigi pirma jie įtikėdavo Dievo Sūnų.“⁸

Kalbėjau si su viena moterimi, kuri patyrė pakankamos stiprybės neapšakomai netekčiai išverti stebuklą, paprasčiausiai nuolatos kartodama žodžius „Jis gyvas, Atpirkėjas mūsų.“⁹ Tas tikėjimas ir tie liudijimo žodžiai iš vaikystės dar nedingo iš jos jau miglotos atminties.

Buvau pritrenktas sužinojęs, kad kita moteris atleido žmogui, kuris ištikus metus ją skriaudė. Nustebęs paklausiau jos, kodėl ji pasirinko atleisti ir užmiršti tokius ilgus skriaudos metus.

Ji ramiai atsakė: „Tai buvo sunkiausia, ką man yra tekę daryti, bet žinojau, kad privalau tai padaryti. Ėmiau ir padariau.“ Jos tikėjimas, kad Gelbėtojas jai atleis, jeigu ji atleis kitiems, suteikė jai ramybės ir vilties bei paruošė ją pasitikti mirtį, praėjus keliems mėnesiams po to, kai ji atleido savo neatgailavusiam priešininkui.

Ji manę paklausė: „Kas manęs laukia, kai pateksi į dangų?“

Atsakiau: „Vien iš matyto jūsų sugebėjimo tikėti ir atleisti žinau, kad jums tai bus nuostabus sugrįžimas namo.“

Noriu padrąsinti ir tuos, kurie abejoja, ar jų tikėjimas Jėzumi Kristumi bus pakankamas, kad galėtų išverti iki galo. Esu palaimintas pažinoti tuos iš jūsų, kurie dabar klausotės ir kurie jaunystėje buvote energingi, gabesni už daugumą aplinkinių, tačiau jūs pasirinkote daryti tai, ką būtų pasirinkęs

daryti Gelbėtojas. Turėdami tokius gausius palaiminimus jūs suradote būdų, kaip padėti ir rūpintis tais žmonėmis, kuriuos galėjote tiesiog ignoruoti ar dėl savo padėties žiūrėti į juos iš aukšto.

Kai ateis sunkūs išmėginimai, jiems atlaikyti jūs turėsite pakankamai tikėjimo, nes toks tikėjimas nepastebimai augo, kada veikėte su tyra Kristaus meile tarnaudami kitiems ir atleisdami jiems taip, kaip tai būtų daręs Gelbėtojas. Tikėjimo pamatus paklojote mylėdami taip, kaip mylėjo Gelbėtojas, ir tarnaudami dėl Jo. Jūsų tikėjimas Juo atvedė jus prie tikrosios meilės darbų, jums dar suteiksiančių vilties.

Tikėjimo pamatus stiprinti niekada nėra vėlu. Visada atsiras laiko. Tikėdami Gelbėtoju jūs galite atgailauti ir melsti atleidimo. Yra kažkas, kuriam galite atleisti. Yra kažkas, kuriam galite padėkoti. Yra kažkas, kuriam galite tarnauti ir pakylėti. Taip galite daryti kad ir kur bebūtumėte, kad ir kokie vieniši bei apleisti besijaustumėte.

Negaliu pažadėti, kad šiame gyvenime jūsų bėdos baigsis. Negaliu užtikrinti, kad jūsų išbandymai jums atrodys tik laikini. Viena iš išbandymų gyvenime savybių yra ta, kad jiems užėjus atrodo, jog laikas sulėtėja, ir galiausiai, rodos, visai sustoja.

Tam yra priežasčių. Tų priežasčių žinojimas nelabai jus paguos, bet jis

suteiks kantrybės. Tos priežastys susiveda į šį vieną faktą: dėl Savo tobulos meilės jums Dangiškasis Tėvas ir Gelbėtojas nori, kad taptumėte tinkami būti su Jais ir gyventi šeimomis per amžius. Ten tegali būti tik tie, kurie per Jėzaus Kristaus Apmokėjimą bus tobulai švarūs.

Mano mama su vėžiu kovojo beveik 10 metų. Gydymas, operacijos ir galiausiai prikaustymas prie lovos buvo kai kurie iš jos išbandymų.

Pamenu, kaip mano tėvas, žiūrėdamas į jos paskutinį atodūsj, ištarė: „Mažoji mergaitė sugrižo namo ilsėtis.“

Tarp kalbėjusiųjų jos laidotuvėse buvo Prezidentas Spenseris V. Kimbolas. Iš visų jo išsakytų žodžių įsidėmėjau skambėjusius maždaug taip: „Kai kurie iš jūsų galite pamanyti, kad Mildred taip ilgai kentėjo, nes buvo padariusi kažką blogo, dėl ko reikėjo išbandymų.“ Tada jis tęsė: „Ne, Dievas tenorėjo ją šiek tiek daugiau apšlifuoti.“ Pamenu, pagalvojau: „Jei jau tokiai gerai moteriai reikėjo apšlifavimo, tai kas laukia manęs?“

Jei turėsime tikėjimą Jėzumi Kristumi, tai sunkiausi, o taip pat ir lengviausi gyvenimo laikai gali tapti tikru palaimimu. Kad ir kas benutiktų, Dvasios padedami galime pasirinkti teisiai. Mums pasirinkus, Jėzaus Kristaus Evangelija nušlifuos mūsų gyvenimus ir teiks mums pagalbą.

O kadangi pranašai apreiškė mūsų vietą išgelbėjimo plane, tai galime gyventi tvirtai vildamiesi, jausdami ramybę. Tarnaudami Viešpačiui niekada neturime jaustis vieniši ar nemylimi, nes tokie tikrai nesame. Galime jausti Dievo meilę. Gelbėtojas yra pažadėjęs angelus, kurie stovės mūsų kairėje ir mūsų dešinėje, kad mus palaikytų.¹⁰ Jis visuomet laikosi Savo žodžio.

Liudiju, kad Dievas Tėvas yra gyvas ir kad Jo Mylimasis Sūnus yra mūsų Išpirkėjas. Šventoji Dvasia patvirtino tiesą šioje konferencijoje, Ji liudys ir toliau jums besiklausant, o vėliau ir bestudijuojant čia esančių Viešpaties įgaliotų tarnų žinias. Prezidentas Tomas S. Monsonas yra Viešpaties pranašas visam pasauliui. Viešpaties rūpinasi jumis. Dievas Tėvas gyvas. Jo mylimas Sūnus Jėzus Kristus yra mūsų Gelbėtojas. Jis myli mus nesibaigiančia meile. Apie tai liudiju Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Spencer W. Kimball, „Give Me This Mountain“, *Ensign*, 1979 m. lapkritis, p. 79.
2. Doktrinos ir Sandorų 122:7–9.
3. Doktrinos ir Sandorų 19:15–19.
4. Jeremijo 8:22.
5. Žr. Jozuės 1:5.
6. Žr. Thomas S. Monson, „Look to God and Live“, *Ensign*, 1998 m. gegužė, p. 52–54.
7. Etero 12:6–9.
8. Etero 12:18.
9. „Jis gyvas, Atpirkėjas mus“, *Giesmės ir vaikų dainos*, p. 38.
10. Žr. Doktrinos ir Sandorų 84:88.